



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděžda Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **mjr. JUDr. R.K.**, zast. JUDr. Jiřím Běleckým, advokátem se sídlem Rakovník, Vysoká 267/1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5 – Zbraslav, Na Baních 1304, o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 30.11.2009, číslo: KRPS-105694-4/ČJ-2009-0100KR-PK,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ředitel Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie České republiky Okresního ředitelství Rakovník ve věcech služebního poměru ze dne 24.11.2005, č. 309, kterým byl žalobce podle § 106 odst. 1 písm. d) a podle § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „zákon o služebním poměru“), propuštěn ze služebního poměru pro porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem, služební poměr skončil dne 28.11.2005 doručením rozhodnutí o propuštění.

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že v daném případě nebyly splněny zákonné podmínky pro propuštění ze služebního poměru ve smyslu ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Tvrdil, že inkriminovaného dne nepožil před jízdou žádný alkohol, k jeho požití došlo až bezprostředně po dopravní nehodě v důsledku utrpěného šoku a

nesnesitelných bolestí, které se žalobce snažil utišit všemi možnými prostředky, v daném případě požitím alkoholu. Dle žalobce je požití alkoholu i bezprostředně po dopravní nehodě za normálních okolností porušením povinností řidiče. Zdůraznil, že alkohol požil za účelem utištění bolestí, které byly takové intenzity, že nebyl schopen rozumě uvažovat a uvědomit si, že bych za těchto okolností mohl jednat protiprávně. Jinak řečeno žalobce nebyl za této situace schopen své jednání ovládat.

Namítal, že s přihlédnutím k těmto tvrzením měl být k objektivnímu zjištění stavu věci zajištěn i druhý odběr krve. Jedině tak mohlo být postaveno najisto, kdy vlastně k požití alkoholu došlo, tedy zda před jízdou, či teprve po předmětné dopravní nehodě. Jestliže druhý odběr krve proveden nebyl, přetrvávají ve věci spekulace a stav věci nebyl nezvratně zjištěn. Ostatně i znalecký posudek znalkyně Volcové konstatuje, že pro nedostatek potřebných údajů nelze určit dobu začátku pití alkoholických nápojů, přičemž ze skutečnosti, že se nepodařilo najít žádnou láhev s alkoholem, znalkyně pouze subjektivně usuzuje, že k pití alkoholu mohlo dojít před jízdou.

Dále žalobce poukázal na výpověď svědka V. K., který v inkriminované době pracoval ve firmě Autostop, s.r.o. v Rakovníku. Tento svědek podporuje argumentaci žalobce, neboť vypověděl, že z havarovaného automobilu v prostorách uvedené firmy vypadla petláhev, ze které byl cítit alkohol. Svědek této lahvi nepřikládal žádný význam, proto ji vyhodil.

Dle žalobce doplněné důkazy v podobě výslechů osob jeho argumentaci nevyvrátily. Výslechy těchto osob se dají shrnout do jediného závěru, a to že vzhledem ke značnému časovému odstupu od dne nehody si vlastně tyto osoby již nic konkrétního nevybavují, resp. tyto osoby již nebyly schopny údaje vztahující se ke zmíněné petlahvi s alkoholem potvrdit, ale ani vyvrátit. Přitom podle závěru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 31.3.2009 lze z takových důkazů vycházet jen tehdy, pokud ve svém souhrnu tvoří ucelenou a ničím nenarušenou a uzavřenou soustavu důkazů, vzájemně se doplňujících. V projednávaném případě se však o takové ucelené soustavě důkazů hovořit nedá.

Závěrem namítal, že ve věci nebyly dodrženy zákonné lhůty stanovené pro vyřízení předmětné věci. Konkrétně nebyla dodržena lhůta podle ust. § 106 odst. 3, podle ust. § 133 odst. 2 zákona o služebním poměru, resp. podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“).

Z napadeného rozhodnutí k žalobním bodům vyplynulo: Dle žalovaného ze spisového materiálu vyplývá, že k dopravní nehodě mělo dojít dne 14.11.2005 ve 14.15 hodin na silnici II. třídy č. 227 v km 20,95 ve směru od Kněževy na Rakovník. První, kdo se na místo dopravní nehody dostavil byl svědek M. G., který zavolal záchrannou službu a hasiče. Další svědek A. B. se k dopravní nehodě dostavil krátce po nehodě, neboť se s vozidlem žalobce míjel a ve zpětném zrcátku uviděl kouř a vozidlo v příkopu, proto své vozidlo otočil a vrátil se na místo dopravní nehody žalobce. Svědek uvedl, že vozidla se míjela při rychlosti kolem 60 km/hod. a nedokáže si představit, co řidič dělal a proč vjel vpravo mimo vozovku. V té době již svědek A. G. přišel k havarovanému vozidlu a ve vozidle spatřil zraněného řidiče, který ležel tělem přes obě přední sedadla. Řidič byl na první pohled vážně zraněn a neschopen pohybu, proto s ním jen mluvil. Po příjezdu policie se přihlásil jako svědek. Pokud jde o otázku, zda před ním jelo ve větší vzdálenosti jiné vozidlo, v něm byl později zjištěn svědek B., není pro posouzení věci, až tak rozhodující. Při jízdě si nevšiml ničeho neobvyklého, ani manévru jiného vozidla, ani zvěře. Na dotaz policisty, zda si nevšiml nějaké láhve ve vozidle, odpověděl, že by si ji všiml, protože vypínal zapalování a světla.

K uvedenému lze dodat, že první, kdo se potkal a minul s vozidlem žalobce, byl A. B. Chvilí poté přijíždí k havarovanému vozidlu svědek A. G. Žádný z těchto dvou svědků neviděl v době příjezdu k havarovanému vozidlu žádnou zvěř nebo neobvyklé chování jiného vozidla. Oba svědci ve svých výpovědích uvedli, že na místě dopravní nehody žádnou PET

láhev neviděli, ani neviděli žalobce pít alkoholický nápoj. Dále se na místo nehody dostavili pracovníci záchranné služby a hasiči. Z výpovědi obou hasičů Stanislava Novotného a L. D. vyplývá, že po prvotních úkonech pracovníků záchranné služby, kteří žalobce částečně ošetřili, museli vyvrátit dveře u řidiče a dveře u spolujezdce vystříhnout, aby žalobce vyprostili. Při vystřihávání žalobce žádal, aby nic nestříhali, že nedává souhlas, a když mu pomohou, tak vyleze sám. V době prováděného zákroku si nevšimli žádné láhve s alkoholem. Po naložení vozidla na odtahovou službu na místě z auta nic nezůstalo. Svědek L. D. uvedl, že řidič sanitky J. P. mluvil v tom smyslu, že to z řidiče táhne, že je z něj cítit alkohol. Svědek J. P. uvedl, že když se řidiči dívali do úst, zda nespolknul nějaké zuby, protože měl tři zuby vyražené, tak z jeho úst cítil zápach po alkoholu. Láhev od alkoholu neviděl a je přesvědčen, že vzhledem ke zranění, žalobce (vyražené zuby, roztržený ret, který mu visel) žádný alkohol pít nemohl.

Z opakovaných svědeckých výpovědí vyplývá, že všichni svědci si událost dopravní nehody vybavili a žádné vážené rozpory z těchto výpovědí nevyplynuly, ani poté co svědkům žalobce položil doplňující otázky. Svědek J.P. si těžko vybavoval události dopravní nehody ze dne 14.11.2005, ale vzpomněl si, že se jednalo o jednu zraněnou osobu z důvodu, že při zranění více osob byl musely přijet 2 sanitky. Zda komunikoval se zraněnou osobou si nevzpomíná, zda-li se při nehodě vyskytoval alkohol si též nevzpomíná z důvodu, že od události byl přítomen dalších desítek nehod a jednotlivé události se mu prolínají. Na dotaz, zda se na místě nehody nacházela umělohmotná láhev, odpověděl, že to nemůže potvrdit, ani vyloučit z jeho pozice je důležitější stav pacienta a věci a předměty nacházející se ve vozidle a kolem místa nehody, jsou věci hasičů a policie. Rovněž svědek A. B. ve své výpovědi potvrdil, že se mýjel s vozidlem žalobce a když se podíval do zpětného zrcátka, zahlédl auto v příkopu, ze kterého se kouřilo. Když přijel k místu nehody, tak se zde již nacházela další vozidla. Potvrdil, že zraněná osoba ležela na předních sedačkách, hlavou směrem na sedačce spolujezdce. Se zraněnou osobou nekomunikoval a umělohmotnou láhev na místě nehody zřejmě neviděl. Svědek M. G. potvrdil svou původní výpověď a uvedl, že když uviděl havarované vozidlo mimo vozovku a uviděl ruku z vozidla, zastavil a běžel k vozidlu. U vozidla zjistil, že se ve vozidle nachází zraněná osoba, která leží na přední sedačce směrem doprava. Po celou dobu se snažil s osobou komunikovat, chvílemi osoba odpovídala, ale nebylo rozumět. Dále uvedl, že zraněná osoba se dle jeho názoru nebyla schopna čehokoliv i napít. Na místě nehody si policisté dělali poznámky. Oba hasiči zasahující při dopravní nehodě shodně vypověděli, že po vyproštění zraněné osoby z vozidla, počkali až dopravní nehodu zadokumentuje hlídka policie, poté bylo vozidlo naloženo na odtahové vozidlo a pak provedli úklid místa nehody. Všechny věci, které byly poházeny kolem vozidla, byly po zadokumentování posbírány a uloženy do vozidla.

Dle žalovaného skutečnost, že žalobce požil alkoholické nápoje před jízdou je prokázána Protokolem o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, neboť výsledek vyšetření hladiny alkoholu v krvi byl zjištěn 1,57 g/kg. Výsledek byl zjištěn metodou plynové chromatografie a Widmarkovou zkouškou. Z dalšího vyšetření vyplývá, že žalobce při vyšetření jevil známky požití alkoholu. Ze znaleckého posudku vyplývá, že se u žalobce v době dopravní nehody, nacházela hladina alkoholu v krvi pravděpodobně v rozmezí 1,72 - 1,82 promile. Vzhledem k tomu, že naměřená hladina alkoholu v krvi odebraná v 15.30 hodin, tj. ze 75 minut po nehodě odpovídá požití 85,5 g alkoholu (např. 2,6 dcl 42% lihoviny). V případě jednorázového požití většího množství alkoholu po nehodě je dosaženo maximální hladiny cca za 90 minut. K potvrzení pití po nehodě by byl nutný výsledek dalšího odběru. Hladina alkoholu v krvi řidič v době lékařského vyšetření i dopravní nehody odpovídá stavu středně těžké opilosti, která se vyznačuje poruchami vnímání a koordinací pohybů. Pokud jde o znalecký posudek MUDr. Olgy Plockové Tatičové uvedla znalkyně, že objektivně nelze prokázat, že by po nárazu vozidla do stromu následoval u žalobce stav bezvědomí, což ve

výpovědích potvrzují i svědci přítomní na místě nehody, zejména svědek G., který s žalobcem mluvil do příjezdu pracovníků záchranné služby. Skutečnost, že žalobce byl při vědomí, potvrdili i hasiči HZS Rakovník, kdy při vystřihávání žalobce z vozidla s nimi hovořil a požadoval, aby vozidlo nestříhali a pomohli mu s tím, že vyleze sám. Soudní znalkyně rovněž uvedla, že nelze vyloučit možnost, že se žalobce mohl z popsané polohy vzepřít za pomoci rukou a dosáhnout do úložného prostoru levých dveří. Pokud jde o svědeckou výpověď svědka K., kterou podal na odboru dopravy na Městském úřadu Rakovník, vyplývá z ní, že pracuje jako vrátný ve firmě Autostop a přijímá havarovaná vozidla. Po složení havarovaného vozidla, o kterém se později dozvěděl, že patří jeho známému - žalobci, vyhodil láhev do popelnice. Pokud by byla tato výpověď pravdivá, měl láhev uvést do protokolu zajištěných a předaných věcí, což neučinil. Z výše uvedeného vyplývá, že požití alkoholických nápojů žalobcem bezprostředně po nehodě nebylo prokázáno. Ohledáním místa dopravní nehody nebyla nalezena žádná umělohmotná láhev s alkoholem a žádný svědek či zasahující pracovník záchranné služby nebo hasiči ZHS Rakovník jí nenalezli, ani neviděli ve vozidle, když žalobce ošetřovali či vyprošťovali z havarovaného vozidla. Jak dále vyplynulo z výpovědi hasičů posbírali a uklidili všechny věci na místě nehody. Z tohoto je tedy vyloučeno, aby na místě nehody byla ponechána PET láhev se slivovicí, kterou žalobce údajně vzl kamarádovi do Rakovníka, a přitom nevěděl kterému.

Žalovaný odmítl námitku, že žalobce služební přísahu zvlášť závažným způsobem ve smyslu § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru neporušil a že pro tak tvrdý postih, jakým je propuštění ze služebního poměru nebyly splněny podmínky. Uvedl, že řídí-li příslušník Policie ČR motorové vozidlo pod vlivem alkoholických nápojů, kdy výsledkem měření bylo zjištěno 1,57 g/kg alkoholu v krvi, jedná v rozporu se zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), zejména s ust. § 5 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, které řidiči zakazuje řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholu nebo v době, kdy by mohl být ještě pod jeho vlivem. Z uvedeného důvodu jednání žalobce nelze posoudit jiným způsobem, než jako zvlášť závažné porušení služební přísahy, neboť žalobce jednal v rozporu se služební přísahou a porušil jí. Pokud se jedná o názor žalobce, že propuštění je tvrdý postih, nelze se s jeho názorem ztotožnit, neboť se nejedná o žádný postih (sankci), ale pouze o personální opatření ze strany služebního funkcionáře, který nemůže připustit, aby ve služebním poměru setrval policista, který pod vlivem alkoholických nápojů řídil motorové vozidlo a s vozidlem havaroval.

Ke skutečnosti, že dne 14.11.2005 měl mít službu od 06.30 hod. do 15.00 hod., ale potřeboval si vzít náhradní volno cca 1 hodinu, k čemuž měl vytvořeny podmínky, proto neskončil výkon služby v 15.00 hod., nýbrž o jednu hodinu dříve, tj. ve 14.00 hodin, žalovaný uvedl, že se zcela ztotožňuje se stanoviskem prvostupňového orgánu, neboť základní povinností policisty, zvláště vedoucího služebního funkcionáře (vedoucí oddělení), vyplývá povinnost hlásit jakoukoliv změnu, která mu brání ve výkonu služby (§ 28 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru). Žalobce však tuto povinnost nesplnil. I když mohl mít vytvořeny podmínky pro náhradní volno, nebylo možné svévolně ukončit výkon služby, aniž by o této skutečnosti neinformoval nadřízeného služebního funkcionáře nebo operačního pracovníka operačního střediska PČR OŘ Rakovník.

Žalovaný neakceptoval tvrzení žalobce, že před jízdou z OOP Hořesedly alkohol nepožil, přes skutečnost, že výpovědi policistů, kteří s ním uvedeného dne jednali a jeho tvrzení podporují. Uvedl, že je sice pravdou, že žádný z policistů, kteří s žalobcem osobně jednali, neviděli žalobce alkohol požívat, ani nejevil známky použití alkoholu. Je však též skutečností, že po odjezdu z PČR OŘ Rakovník do doby, než se dostavil na obvodní oddělení Hořesedly, včetně doby jeho odjezdu z obvodního oddělení, již s žádným policistou osobně přímo nejednal. Tuto skutečnost potvrzuje svou výpovědí prap. Radek Svatoň ze dne

16.11.2005, kdy uvedl, že se žalobce vrátil na oddělení Hořesedly dne 14.11.2005 cca kolem 13.30 hod., ale neviděl ho. Žalobce na něj od vchodových dveří pouze zavolal: „*Už jsem tady*“. Po příchodu na oddělení se zdržoval ve své kanceláři a prap. Svatoň pracoval na přidělených spisech. Asi po 10 až 15 minutách opět zaslechl zvolání žalobce, které mu adresoval, neboť na oddělení v té době nikdo jiný nebyl: „*Ulož mě pistoli do trezoru, měj se, uvidíme se zítra*“. Zda žalobce byl pod vlivem alkoholu neví, neboť jej neviděl, ale pouze slyšel. Čas odchodu žalobce z obvodního oddělení odhadl cca na 13.50 až 14.00 hod. Po odchodu žalobce pracoval na spisech ještě asi 10 minut, pak uložil do trezoru zbraň žalobce a svou. Při jeho odchodu z oddělení se z hlídky vrátili prap. Bělka a pprap. Bouma, a to bylo kolem 14.10 hodin. Poukázal na to, že se žalobce jako služební funkcionář před skončením služby - opuštěním útvaru, nepřesvědčil u dozorčí služby osobně, jaký je stav nápadu trestné činnosti, kde jsou hlídky atp. a neuložil dozorčí službě další úkoly např., aby byl ihned vyrozuměn v případě mimořádné události. Opuštění útvaru bez jakékoliv kontrolní činnosti, vede k závěru, že již v této době žalobce mohl být pod vlivem alkoholu a nechtěl, aby ho někdo viděl.

Žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce, že v boční kapse předních levých dveří vozidla měl umístěnou láhev s 60% slivovicí, ze které se napil, aby utišil nesnesitelnou bolest, neboť při ohledání místa dopravní nehody a ani v samotném vozidle žádná láhev nalezena nebyla. Z tohoto důvodu nelze uvěřit ani tvrzení žalobce, že alkohol požil až po dopravní nehodě, když nikdo z přítomných svědků, kteří se na místo nehody dostavili bezprostředně po události, neviděli žalobce pít žádný nápoj, ani neviděli žádnou láhev ve vozidle. Žádná láhev nebyla nalezena ani v bezprostředním okolí dopravní nehody. Svědek G. ve výpovědi uvedl, že žalobce byl na první pohled vážně zraněn a neschopen pohybu. Výpověď svědka G. následně potvrdil i řidič sanitky J. P., který mj. uvedl, že je přesvědčen, že vzhledem ke zranění žalobce žádný alkohol pít nemohl (vyražené zuby, roztržený ret, který mu visel). Pokud by žalovaný připustil možnost, že žalobce požil alkohol - slivovici 60% po dopravní nehodě, musel by svědek G., který se k vozidlu dostavil bezprostředně po události, zaznamenat reakci žalobce na otevřené rány v ústech, po požití tak silného 60% alkoholu. Pravděpodobnost, že by láhev se slivovicí vypadla z vozidla až po nehodě, vyvrací výpovědi svědků hasiče S. N. a L. D., kteří shodně uvedli, že dveře u řidiče museli vyvrátit a u spolujezdce vystříhnout, aby žalobce vyprostili z havarovaného vozidla, což dokazuje, že případně pohozená láhev na podlaze vozidla by byla hasiči nalezena. Rovněž pracovníci záchranné služby by si láhve na podlaze vozidla museli všimnout, již při vyprošťování - vynášení žalobce z vozidla, neboť by se jim pletla pod nohama. Navíc žalobce by po požití tak silného alkoholu a silné palčivé bolesti v ústech, musel láhev ještě uzavřít a pokud ne, tak by se její obsah vylil na podlahu vozidla a zasahující hasiči a pracovníci záchranné služby by zápach po alkoholu ve vozidle ucítili, což zaznamenáno nebylo. Tyto závažné skutečnosti tedy vylučují požití alkoholu po nehodě. Pokud žalobce tvrdil, že slivovici vzal kamarádovi do Rakovníka, který očekával narození dítěte, neuvedl v průběhu řízení jméno tohoto kamaráda, ani na podporu svého tvrzení nedoložil žádný důkaz.

K námitce žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno předčasně, neboť není k dispozici znalecký posudek z oboru soudního lékařství, který by mohl jeho tvrzení vyvrátit, žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o ukončení služebního poměru bylo příslušným služebním funkcionářem vydáno dne 21.11.2005 rozhodnutí o ustanovení znalce z oboru soudního lékařství RNDr. Dagmar Volcové. Ustanovená soudní znalkyně vypracovala dne 1.12.2005 znalecký posudek, z něhož bylo zjištěno, že v době dopravní nehody se pravděpodobná hladina alkoholu v krvi žalobce nacházela v rozmezí 1, 72 až 1, 82 promile. Dále z posudku vyplývá, že z výsledku vyšetření krve pro nedostatek dalších údajů nelze určit dobu začátku pití alkoholických nápojů. Vzhledem k druhu zranění řidiče a k tomu, že při ohledání místa dopravní nehody nebyly ve vozidle, ani v jeho blízkém okolí nalezeny

alkoholické nápoje, či jiné nápoje, ani jejich obaly, lze usuzovat, že k požití alkoholu došlo před započítáním jízdy. Naměřená hladina 1,57 promile alkoholu v krvi po odebrání v 15,30 hod., tj. za 75 minut po nehodě, odpovídá požití 85,5 g alkoholu (např. 2,6 dcl 42% lihoviny). V případě jednorázového požití většího množství alkoholu je dosaženo maximální hladiny cca za 90 minut. Ze znaleckého zkoumání vyplynula další okolnost, že hladina alkoholu v době lékařského vyšetření i dopravní nehody odpovídá stavu středně těžké opilosti, která se vyznačuje poruchami vnímání a koordinace pohybů. Na základě uvedeného žalovaný doplnil, že žalobce se neukáznil, když z výsledku vyšetření jeho krve byla zjištěna hladina alkoholu v krvi 1,57 g/kg a za tohoto stavu vozidlo řídil. Tato skutečnost byla důvodem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nebylo nutné v dané věci pořizovat znalecký posudek, ze kterého též vyplývá, že žalobce alkoholické nápoje požil před započítáním jízdy. Rozhodující v dané věci je protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem.

Pokud byl žalobce názoru, že po prvním odběru krve se měl provést i odběr druhý, aby bylo možné posoudit, zda alkoholické nápoje požil před jízdou či bezprostředně po utrpených zraněních, žalovaný uvedl, že takovýto názor je mylný, když z výpovědi svědka, který se na místo nehody dostavil bezprostředně po nehodě (svědek G.) nepotvrdil, že žalobce alkoholické nápoje požil až po nehodě. Ohledáním místa dopravní nehody nebyla nalezena žádná láhev s alkoholem, ani nebyl nalezen obal od alkoholického nápoje, který by potvrzoval tvrzení žalobce, že alkohol mohl požit až po nehodě. Z tohoto důvodu nebylo nutné provádět druhý odběr krve, ani vyžadovat znalecký posudek, neboť vzhledem k okolnostem věci k tomu nebyl důvod a tvrzení žalobce, že alkohol požil až po nehodě je účelové z důvodu, že tato skutečnost by pro něho mohla být při rozhodování příznivá. Doplnil, že žádný právní předpis nestanoví povinnost provést následný odběr krve. Naopak je třeba připomenout ust. § 47 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, které ukládá řidiči povinnost zdržet se požití alkoholického nápoje po nehodě po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy řidič požil alkoholický nápoj, vždy však do doby příjezdu policisty v případě, že jsou účastníci nehody povinni ohlásit nehodu policistovi.

Dále uvedl, že z podané výpovědi svědka K. vyplývá, že má mimo jiné za povinnost přijímat odtažená havarovaná vozidla. Vzhledem k tomu, že vozidlo nešlo z plošiny sundat, pomohli si destou. Po odjezdu řidiče s destou si obhlédl celé vozidlo a přitom našel na zemi vedle vozidla nějakou láhev z umělé hmoty, světlé barvy a byla ušpiněná. Láhev zvedl a cítil z ní alkohol, poté ji vyhodil do popelnice s plasty. Do protokolu o příjmu vozidla však zapsal pouze hodnotné věci, jako rádio, klíče, bezpečnostní páku na volant, dálkové ovládání vrat. Doplnil, že svědek neviděl, že by jím uváděná láhev vypadla z vozidla při jeho skládání, ale našel ji údajně vedle vozidla, což nedokazuje, že je to láhev, na kterou se žalobce odvolává. Pokud by láhev z vozidla skutečně vypadla, bylo povinností svědka K. láhev uložit zpět do vozidla a uvést ji do protokolu, což však neučinil. Na otázku, byla ve vozidle žalobce nějaká láhev odpověděl, ve vozidle nebyla, ležela na zemi u vozidla. Na otázku, jak tato láhev vypadala, odpověděl, byla to menší PET láhev, obsahu menším než 1,5 litru s tím, že byla ušpiněná, nepoškozená a nebyla ani pomačkaná. Na otázku, jaký je jeho vztah k žalobci odpověděl, že je jeho známý. Doplnil, že z výpovědi žalobce učiněné do protokolu o podaném vysvětlení dne 12.12.2005 zpracovaném skupinou dopravních nehod PČR OŘ Rakovník (založena též v přestupkovém spisu) žalobce uvedl, že krátce po druhé hodině sedl do vozidla Š Felícia, RAD 63-66, kde měl v kapse u řidič pultitrovou PET láhev s obsahem 60-ti procentní slivovice. Z uvedeného lze dovodit, že láhev, kterou žalobce ve vozidle našel, byla o obsahu pultitru, a láhev, údajně nalezená svědkem K. na zemi u vozidla, byla menšího obsahu než je 1,5 litru tzn., že byla větší, než jakou uvedl žalobce. Rozdíl mezi obsahem jaký uvedl žalobce a svědek K. činí 1 litr, což je rozdíl velice značný. Z uvedeného lze učinit závěr, že tvrzení svědka K. je účelové, a nebo skutečně v objektu firmy Autostop našel PET

láhev, ale zcela jinou, zde volně ležící, nemající žádnou souvislost s dopravní nehodou žalobce.

Pokud žalobce požadoval přihlídnout ke znaleckému posudku MUDr. Olgy Plockové Tatičové, která připustila skutečnost, že teoreticky nelze vyloučit možnost, že mohl z popsané polohy za pomoci rukou dosáhnout do úložného prostoru levých předních dveří, doplnil, že v posudku je sice uvedeno, že jeho stav jednoznačně nevylučoval schopnost požití vícestupňového alkoholu, ale nikoliv, že alkohol požil po nehodě. Navíc z výpovědí svědků, kteří se na místo nehody dostavili bezprostředně, vyplývá, že tito nezaznamenali skutečnost, že žalobce alkohol požil, neboť by se musel u něho projevit důsledek silného pálení alkoholu v puse, když slivovice měla 60% alkoholu.

Uzavřel, že pokud žalobce trval na tom, že před dopravní nehodou alkoholické nápoje nepožil a tyto požil bezprostředně po dopravní nehodě v důsledku šoku, šetřením vyplynul závěr zcela opačný.

V písemném vyjádření k podané žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dále uvedl, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR pro porušení služební přísahy zvláště závažným způsobem za účinnosti zákona o služebním poměru příslušníků Policie České republiky. Služební poměr skončil podle § 106 odst. 1 písm. d) tohoto zákona z důvodu, že v době mimo službu, pod vlivem alkoholických nápojů řídil své osobní motorové vozidlo, se kterým havaroval. Lékařským vyšetřením krve žalobce bylo zjištěno 1,57 g/kg alkoholu. Žalobce byl velmi zkušený příslušník s vysokoškolským právnickým vzděláním, navíc vedoucí služební funkcionář, který řídil, kontroloval a vedl celé oddělení. Pro své podřízené měl být příkladem, dodržovat právní předpisy, nařízení a přísně se řídit služební přísahou.

Uvedl, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno pouze na základě dokazování po vrácení věci soudem k dalšímu řízení (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25.6.2009, č.j.: 6 Ca 84/2006-99), ale po vyhodnocení všech důkazů, které byly k uvedené věci soustředěny. Provedeným dokazováním po vrácení věci soudem došlo v řízení o odvolání k ověření již zjištěných skutečností, které bylo nutno provést za přítomnosti žalobce, jak soudy uvedly ve svých odůvodněních, aby žalobce nebyl krácen na svých právech.

Za nedůvodnou označil žalovaný námitku žalobce, že pro tak závažné opatření, jakým je propuštění ze služebního poměru, nebyly splněny zákonné podmínky. Uvedl, že jednání policisty, který pod vlivem alkoholu usedne za volant a v takovémto stavu řídí osobní motorové vozidlo a zapříčiní závažnou dopravní nehodu, je závažným důvodem pro propuštění ze služebního poměru. Nelze ponechat ve služebním poměru policistu, který je povolán v rámci svěřených pravomocí provádět kontroly osob, motorových vozidel, a proti těm, kteří poruší zákon činit rovněž závažná rozhodnutí a opatření. Jako přítěžující okolnost v případě žalobce je nutno spatřovat i skutečnost, že k dopravní nehodě došlo pod vlivem alkoholu a v době výkonu služby. Žalobce svévolně opustil službu, když nadřízenému neoznámil své rozhodnutí, ukončit výkon služby. Žalobce své rozhodnutí, ukončit výkon služby, neoznámil ani operačnímu důstojníkovi OS PČR OŘ Rakovník, který musel mít přehled o výkonu služby po celém okresním ředitelství Rakovník. Tímto jednáním byl ohrožen výkon služby jemu podřízených policistů, akceschopnost OOP Hořesedly a celého bývalého Okresního ředitelství policie Rakovník. Na základě uvedených skutečností bylo zcela na místě posoudit jednání žalobce podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, neboť zákonné podmínky pro propuštění ze služebního poměru příslušníka policie svým jednáním bezesporu naplnil.

K tvrzení žalobce, že žádný alkohol před jízdou nepožil, ale až po nehodě v důsledku šoku k utišení nesnesitelné bolesti, žalovaný poukázal na to, že až do současné doby žalobce nedoložil, ani neuvedl žádný důkaz na podporu tohoto tvrzení, kromě později údajně nalezené

petláhve svědkem V. K. Tvzení žalobce naopak vyvrací svědecká výpověď pana M. G., který se na místo dopravní nehody dostavil bezprostředně po nehodě, kdy se z vozidla ještě kouřilo, který výslovně uvedl, že později, když spatřil ruku řidiče havarovaného vozidla, šel se podívat, co se stalo. Po přistoupení k vozidlu zjistil, že žalobce byl na sedačce řidiče a částí těla ležel na sedačce spolujezdce. Se žalobcem se snažil mluvit, ale měl dojem, že několikrát omdlel. Po celou dobu jeho přítomnosti na místě nehody, žalobce žádný alkohol nepožil. Z uvedeného lze dovodit, že pokud žalobce sám uvádí, že byl v šoku, a svědek vypověděl, že žalobce několikrát omdlel, lze usoudit, že žalobce po tak těžké nehodě nebyl ani schopen alkoholické nápoje - slivovici požit. Tvzení žalobce o požití alkoholických nápojů až po nehodě vyvrací i svědecká výpověď J. P., řidiče sanitky RZS, který k věci uvedl, že vzhledem ke zranění žalobce (vyražené zuby, roztržený ret, který mu visel) nemohl bezprostředně po nehodě pít žádný alkohol. Požití alkoholických nápojů před jízdou dokazuje nepřímo i kopie knihy provozu služebního vozidla sloupec 8 a 9, kde je přepisovaný a nečitelný záznam o počtu ujetých km (kontrolní spis č.j. ORRA-47/SKS-KN-2005, str. 15). Uvedená skutečnost je podpořena dalšími výpověďmi svědka S. N. a L.D., kteří shodně uvedli, že museli dveře u řidiče vyvrátit a dveře u spolujezdce vystříhnout, aby mohli žalobce z havarovaného vozidla vyprostit. Při tomto zákroku žádnou láhev s alkoholem nenašli. Po naložení havarovaného vozidla na místě nehody z auta nic nezůstalo. Dle služebního záznamu vedoucích služebních funkcionářů pplk. R. a mjr. Bc. K. ze dne 23.11.2005, kteří dne 23.11.2009 cca v 10.40 hod. ve FN Motol Praha hovořili se žalobcem, žalobce sdělil, že vezl kamarádovi půl litru 60% slivovice. Pokud by se žalobce napil s takto rozbitými ústy 60% slivovice, musel by svědek M. G. tuto skutečnost zaznamenat, neboť žalobce by musel mít ještě větší bolesti v ústech, a to takové, že by nebyl schopen jakéhokoli hovorů.

Dle žalovaného se žalobce mylně domnívá, že ve věci dopravní nehody měl být proveden druhý odběr krve ke zjištění, kdy došlo k požití alkoholu, zda před jízdou či teprve po jízdě a zcela přitom pominul ust. § 5 odst. 1 písm. a) a b) a § 47 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, které řidiči zakazuje požití alkoholický nápoj během jízdy, řídit vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy by mohl být ještě pod jejich vlivem a zdržet se požití alkoholických nápojů po nehodě po dobu, do kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy požil alkoholický nápoj nebo návykovou látku, vždy však do příjezdu policisty v případě, že účastníci nehody jsou povinni ohlásit nehodu policistovi. Žalobce tuto povinnost měl, ale požití alkoholu po dopravní nehodě neohlásil. Připomenul, že povinnost druhého odběru neukládá žádné ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích a povinnost nebyla uložena ani zákonem o služebním poměru příslušníků Policie ČR.

Poukázal na to, že přes opakované tvrzení žalobce, že alkohol požil až po dopravní nehodě v důsledku silných bolestí, žalobce o tomto svém tvrzení nedoložil žádný důkaz. Do současné doby rovněž nesdělil, ani jméno kamaráda, kterému údajně vezl slivovici. Žalobce na podporu svého tvrzení nejenže nedoložil žádný hodnověrný důkaz, ale nepodal ve věci žádné rozumné objektivní vysvětlení. Naopak všechny důkazy ve věci zjištěné jeho jednáním, tj. řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, podporují.

Odmítl tvrzení žalobce, že z důvodu neprovedení druhého odběru krve, přetrvávají ve věci spekulace a nikoli nezvratně zjištěný stav věci, zda alkohol požil před jízdou nebo po jízdě. V dané věci u žalobce byl po dopravní nehodě alkohol zjištěn a to poměrně vysoké množství 1,57 g/kg. Dle žalovaného žalobce využívá svého zdravotního stavu v době po dopravní nehodě pro zpochybnění jakéhokoliv důkazu. Žalovaný měl za to, že i případný druhý odběr krve, by alkohol v krvi žalobce potvrdil. Doplnil, že pokud by bylo prokázáno, že žalobce alkohol požil po nehodě, bylo by nutné též konstatovat porušení služební přísahy v ust. § 6 odst. 2 zákona z důvodu, že policista svým jednáním zmařil řádné vyšetření věci. Nelze však přehlédnout Protokol o lékařském vyšetření, kde je zaznamenán výsledek

vyšetření hladiny alkoholu v krvi žalobce s 1,57 g/kg, což je závažné provinění proti zákonu o provozu na pozemních komunikacích. Takovéto jednání nelze kvalifikovat jinak, než jako porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem

Žalovaný neakceptoval nevěrohodný a účelový důkaz svědka V. K., pracovníka firmy Autostop, s.r.o., který tvrdil, že v den odvozu havarovaného vozidla, kdy toto bylo přepravováno (odtahováno), vypadla z havarovaného vozidla údajná „petláhev“, tedy petláhev s alkoholem. Uvedl, že je s podivem, že uvedený svědek o nález petláheve údajně potřísněné krví neinformoval Policii ČR a petláhev vyhodil. Tuto láhev vyhodil i přes skutečnost, že musel být obeznámen s povinnostmi, jak s věcmi z havarovaných vozidel zacházet. Je zcela nepravděpodobné a nevěrohodné, aby zaměstnanec odtahové služby takto nakládal s věcmi nalezenými ve vozidle, nebo které z vozidla vypadnou natož, aby je vyhodil. Zaměstnanec odtahové služby si musel být vědom toho, že vozidlo bylo zajištěno Policií ČR a každá zajištěná věc má určitou důkazní hodnotu a podle toho je třeba s ní i nakládat. Pokud by svědek K. petláhev skutečně našel, jistě by ji nevyhodil, ale uchoval do doby, než si vozidlo vyzvedne jeho majitel. Rovněž je s podivem, že žalobce tuto velice závažnou skutečnost nesdělil žalovanému v průběhu řízení o odvolání nebo i později, ihned po jejím zjištění, aby jím uvedená skutečnost mohla být bezprostředně ověřena a případný důkaz zajištěn. Konstatoval, že ze strany žalobce se jedná o tvrzení účelové, případně manipulaci se svědkem z důvodu, že svědek údajně uvedenou petláhev s krví žalobce nezajistil a žalobce jí jako důkaz nepředložil. Pokud svědek takovou výpověď poskytl, bylo by nutno jí považovat za nepravdivou z hlediska důkazní nouze ze strany žalobce a z důvodu, že výpověď je v rozporu se zjištěnou skutečností. Ostatně takto v původním řízení důkaz posoudil rovněž městský soud.

Žalovaný odmítl námitku nedodržení lhůty podle ust. § 106 odst. 3 zákona o služebním poměru z důvodu, že se žalobce mylně domnívá, že doručené rozhodnutí o propuštění musí být ve lhůtě dvou měsíců i pravomocné. Uvedl, že ust. § 106 odst. 3 zákona o služebním poměru služebnímu funkcionáři tuto povinnost neukládá. Toto ustanovení služebnímu funkcionáři ukládá pouze, aby ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy důvod propuštění zjistí, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl, doručil policistovi rozhodnutí o propuštění. Z uvedeného tedy vyplývá, že citované ustanovení zákona o služebním poměru nestanoví, aby rozhodnutí o propuštění bylo ve lhůtě dvou měsíců též pravomocné. Pokud by tomu tak bylo, došlo by ke zmaření řádného a objektivního řízení o odvolání, jehož účelem je povinnost odvolacího orgánu zjistit důsledně a objektivně skutečný stav věci. Pro počátek běhu subjektivní lhůty je nutno vycházet ze dne následujícího po dopravní nehodě žalobce, tedy dne 15.11.2005, a konec běhu této lhůty je den 15.1.2006. Jestliže žalobce odvolání podal dne 8.12.2005, pak by řízení o odvolání muselo proběhnout do 15.1.2006, což by bylo v rozporu s ust. § 133 odst. 2 zákona o služebním poměru. Doplnil, že lhůta stanovená v § 133 odst. 2 zákona o služebním poměru je lhůta pořádková a její nedodržení nemá vliv na práva a oprávněné zájmy účastníků řízení. Uvedl, že nemohl lhůtu dodržet v zájmu objektivního posouzení jednotlivých důkazů ve spisu založených.

Žalovaný odmítl názor žalobce, že doplněné svědecké důkazy jeho argumentaci nevyvrátily. Uvedl, že za rozhodující důkaz považuje prvotně činěné úkony a zejména pak výsledek vyšetření hladiny alkoholu v krvi žalobce, který byl zjištěn 1,57 g/kg, a jako další skutečnost, že na místě dopravní nehody nebyla nalezena žádná petláhev s alkoholem (slivovicí), kterou vezl kamarádovi. Pokud si svědci dopravní nehody na některé drobné skutečnosti nevzpomínají, pro značný časový odstup, je to jev zcela přirozený, neboť nepředpokládali, že budou opakovaně ve věci vypovídat, v důsledku brojení žalobce proti propuštění ze služebního poměru. Svědci si i s odstupem času událost vybavili, věrohodně skutkové jednání žalobce zopakovali, a tím potvrdili prakticky své původní vysvětlení. Žádné jiné (nové) skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce zjištěny nebyly. Důkazy ve spisu

založené byly hodnoceny jednotlivě a v jejich vzájemných souvislostech a tvoří ucelený pohled na skutkové jednání žalobce. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má i oporu v obsahu spisu a je v souladu s rozsudkem NSS, resp. Městského soudu v Praze.

U ústního jednání konaného dne 29.5.2013 setrval žalobce na svém stanovisku.

Městský soud v Praze tak na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s.ř.s.“)). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru policista může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst policie.

Podle ust. § 106 odst. 3 zákona o služebním poměru o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c), d) a e) může být rozhodnuto pouze do dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl; v těchto lhůtách musí být rozhodnutí policistovi též doručeno. Jde-li o propuštění z důvodu uvedeného v odstavci 1 písm. c), nezapočítává se do lhůty dvou měsíců doba, po kterou je policista uznán dočasně neschopným služby pro nemoc nebo úraz.

Podle ust. § 133 odst. 2 zákona o služebním poměru odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejdéle do 60 dnů ode dne podání odvolání, a to po předchozím projednání v poradní komisi.

Podle ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. odvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změni nebo zruší a řízení zastaví; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.

Soud posoudil žalobní námitky takto:

Tvrzení, podle kterého žalobce nepožil žádný alkoholický nápoje před jízdou, ale až bezprostředně po dopravní nehodě v důsledku utrpěného šoku a nesnesitelných bolestí, neposkytují provedené důkazy žádnou oporu. Předně soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2009, č.j.: 4 Ads 55/2008-76, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného z důvodu vad řízení před správním orgánem, spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Konkrétně služební funkcionář neumožnil žalobci a ani jeho zástupci být přítomen u výslechu osob, které podali svědectví do protokolu sepsaného tímto orgánem. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„lze připustit, že stěžovatelův popis události, kdy údajně požil alkoholické nápoje až po jízdě, je velmi nepravděpodobný a lze usuzovat na jeho účelovost, nicméně nelze zatím uzavřít, že by dosud provedené dokazování tvořilo ve svém*

souhrnu ničím nenarušenou soustavu důkazů, které spolehlivě, bez jakékoliv pochybnosti prokazují, že stěžovatel alkohol požil před jízdou a které vylučují stěžovateli verzi popisu události. Výpovědi svědků za přítomnosti stěžovatele by měly jakoukoliv pochybnost odstranit. V souladu se závěrem Nejvyššího správního soudu (a rovněž se závěrem Městského soudu v Praze vyjádřeným v rozsudku ze dne 25.6.2009, č.j.: 6 Ca 84/2006-99) žalovaný v následném řízení doplnil dokazování o výsledky svědků J. P., A.B., S. N., L. D. a M. G. za přítomnosti žalobce (právní zástupce žalobce se přes vyrozumění žalovaného ke svědeckým výpovědím nedostavil, případně byl omluven žalobcem). Dle názoru soudu tyto nově provedené svědecké výpovědi učiněné za přítomnosti žalobce se podstatným způsobem neodchýlily od předchozích výpovědí těchto svědků učiněných bez přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce. Drobné nesrovnalosti, případně skutečnost, že svědek si již dopodrobna nevybavoval předmětnou dopravní nehodu, jsou s ohledem na časový odstup od této nehody a provedením důkazů svědeckou výpovědí (cca 4 roky) pochopitelné. Žádná z provedených svědeckých výpovědí nepodpořila byť jen náznakem tvrzení žalobce, že alkohol požil bezprostředně po dopravní nehodě. Naopak z protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem vyplývá, že v krvi žalobce bylo zjištěno 1,57 g/kg alkoholu. Z protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 14.11.2005, č.j.: ORPA-910/DN-HA-2005 vyplývá, že žalobce utrpěl mj. zranění obličejové části. Alkoholické či jiné nápoje nebo jejich obaly nebyly ve vozidle ani v blízkém okolí nehody zjištěny. Žádný ze svědků dle provedených svědeckých výpovědí nezaznamenal, že by žalobce po dopravní nehodě něco pil, případně že by se v havarovaném vozidle nacházela nějaká plastová láhev. Zejména svědek M. G. opakovaně uvedl, že poté, co zjistil, že žalobce nevyprostí z vozidla, ihned volal záchranou službu a hasiče. Na místě vyčkal příjezdu záchranky a po celou dobu se snažil s žalobcem komunikovat. Žalobce se chvílemi probral, na jeho dotazy odpovídal, ale nebylo mu rozumět. Dle tohoto svědka nebyl žalobce schopen se v této době čehokoliv napít. Rovněž i J. P. ve svědecké výpovědi ze dne 31.1.2006 byl přesvědčen, že vzhledem ke zranění žalobce nemohl po nehodě pít žádný alkohol. Ostatně s ohledem na zranění žalobce nebylo možno ani dle protokolu o nehodě provést dechovou zkoušku na alkohol. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že je zcela vyloučeno, aby žalobce požil alkohol bezprostředně po dopravní nehodě. Požití alkoholu po dopravní nehodě vylučuje charakter zranění žalobce (vyražené zuby, roztržený ret, který mu visel) a skutečnost, že žádný ze svědků nehody neviděl žalobce pít a že se v havarovaném vozidle a rovněž na místě nehody nenašla žádná láhev obsahující alkohol. Tento závěr pak nemůže zvrátit ani žalobcem poukazovaný znalecký posudek znalkyně RNDr. Dagmar Volcové. Oprávněnost závěru správních orgánů, že žalobce požil alkohol před jízdou, nikoliv až bezprostředně po ní, rovněž podporuje skutečnost, že žalobce svévolně opustil službu, když nadřízenému neoznámil své rozhodnutí, ukončit výkon služby, a před skončením služby neprovedl žádnou kontrolní činnost, přestože to bylo jeho povinností.

Obranu žalobce, že požil alkohol za účelem utišení bolesti, považuje soud za účelovou. Je obecně známou skutečností, že vysoce procentní alkohol (v tomto případě 60% slivovice) lze použít mj. i k dezinfekci způsobených zranění, jenž je doprovázeno charakteristickou palčivou bolestí. K okamžitému utišení bolesti tedy požití vysoce procentního alkoholu nemůže vést. Jestliže by se tak žalobce napil 60% slivovice, jak tvrdí, způsobil by si vzhledem ke zranění v ústní dutině bezprostředně ještě větší bolest. Navíc by mu tato bolest znemožňovala jakoukoliv komunikaci, což se však v projednávaném případě nestalo.

Na základě shora uvedeného neshledal soud námitku žalobce oprávněnou.

Námitku neprovedení druhého odběru krve po nehodě neshledal soud důvodnou. Uvedenou námitkou se již Městský soud v Praze a rovněž Nejvyšší správní soud zabýval, přičemž nebyla shledána důvodnou. Nejvyšší správní soudu v rozsudku ze dne 31.3.2009, č.j.:

4 Ads 55/2008-76 uvedl, že „pokud takový odběr proveden nebyl, nelze z toho bez dalšího dovozovat, že by se jinými dostupnými důkazními prostředky nemohlo dospět k závěru, že stěžovatel alkohol požil před jízdou a služební přísahu porušil způsobem, který je mu kladen za vinu. V tomto směru se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s názorem Městského soudu v Praze, že druhý odběr krve jednak neukládá žádný právní předpis a navíc nelze odhlédnout od skutečnosti, že první odběr byl pořízen ve zdravotnickém zařízení v 15.30 hodin, přičemž bezprostředně na to zřejmě nemohlo být již k dalšímu odběru přikročeno také proto, že stěžovatel byl v důsledku svých těžkých zranění bezprostředně operován“. S výše uvedenými závěry se soud plně ztotožňuje a odkazuje na ně. Odběrem krve bylo v projednávaném případě jednoznačně prokázáno, že žalobce požil alkohol. Skutečnost, že tak stalo před dopravní nehodou a nikoliv bezprostředně po ní, jak žalobce tvrdí, vyplývá z provedeného dokazování, zejména ze svědeckých výpovědí a z protokolu o dopravní nehodě. Nad shora uvedené soud rovněž poukazuje na ust. § 5 odst. 1 písm. a) a b) a § 47 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, které žalobci ukládalo povinnost zdržet se požití alkoholu po nehodě do doby, kdy by to bylo na újmu zjištění, zda před jízdou nebo během jízdy požil alkoholický nápoj do příjezdu policisty. Jestliže uvedené povinnosti žalobce nedostál, nelze to přičítat k tíži správních orgánů. S ohledem na výše uvedené nebyla shledána námitka žalobce důvodná.

Rovněž neoprávněnou soud shledal námitku žalobce, že jeho tvrzení podporuje výpověď V. K., pracovníka ve firmě Autostop s.r.o. v Rakovníku, který se vyjádřil tak, že z vozidla žalobce vypadla petláhev, ze které byl cítit alkohol. Předně soud poukazuje na skutečnost, že svědek do protokolu uvedl, že je známý žalobce. Již z tohoto důvodu je hodnověrnost svědecké výpovědi V. K. oslabena. Především však předmětný svědek neviděl, že by jím uváděná láhev vypadla z vozidla žalobce. Dle svědecké výpovědi byla tato láhev nalezena vedle vozidla. Tuto láhev následně V. K. vyhodil, a to aniž by učinil jakýkoliv záznam do protokolu o příjmu vozidla. Tedy ani V. K. předmětnou láhev s vozidlem žalobce nespojil. V opačném případě by zajisté o tom učinil nějaký záznam. Navíc je dle náhledu soudu krajně nevěrohodné, aby jakákoliv plastová láhev vypadla z vozidla žalobce až na parkovišti podniku Autostop s.r.o. Předmětné vozidlo žalobce totiž muselo být nejprve na místě dopravní nehody naloženo na odtahové vozidlo a následně převezeno na parkoviště. Kdyby se tak skutečně ve vozidle nacházela nějaká plastová láhev, jak tvrdí žalobce, bylo by mnohem pravděpodobnější, že by tato láhev vypadla již v okamžiku nakládání předmětného vozidla. Tím spíše že dle svědecké výpovědi V. K. nebyla tato láhev nijak pomačkaná a poškozená, a tedy nemohla být nikde zaklíněná. Soud rovněž poukazuje i na nesrovnalosti ohledně velikosti předmětné plastové láhve. Zatímco žalobce uvedl, že měl mít u sebe půllitrovou plastovou láhev, svědek K. sdělil, že nalezená plastová láhev byla menší než 1,5 litru. Rozdíl mezi uváděnými velikostmi plastové láhve jsou tak dosti značné. Na základě shora uvedeného tak dospěl soud k závěru, že svědecká výpověď V. K. nepodpořila tvrzení žalobce o požití alkoholu bezprostředně po dopravní nehodě.

S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že důkazy provedené v průběhu správního řízení tvoří ničím nenarušenou soustavu, které spolehlivě a bez jakýchkoliv pochybností prokazují, že žalobce požil alkohol před jízdou a které naopak vylučují verzi žalobce, že k požití alkoholu došlo bezprostředně po jízdě. Jestliže tak žalobce usedl pod vlivem alkoholu za volant a následně zapříčinil dopravní nehodu, při níž došlo ke zranění jeho osoby, odchýlil se významným způsobem od chování, které na příslušnících policie vyžaduje služební slib. Uvedené platí tím spíše, že žalobce byl vedoucí pracovník Policie ČR, který měl jít ostatním policistům příkladem. Na základě shora uvedeného soud přisvědčil závěru

správních orgánů, podle kterého žalobce porušil ve smyslu ust. § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru služební přísahu zvlášť závažným způsobem.

Nedůvodnou soud shledal námitku žalobce, podle které nebyly ve věci dodrženy lhůty podle ust. § 106 odst. 3 zákona o služebním poměru a ust. § 133 odst. 2 tohoto zákona, respektive ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. Rovněž uvedenou námitkou se městský soud a Nejvyšší správní soud zabývaly v předchozím řízení, když nebyla shledána důvodnou. Soud tak opakuje, že ze stanoviska Nejvyššího soudu ČR S 296/99 vyplývá, že pro splnění podmínky uvedené v ust. § 106 odst. 3 zákona o služebním poměru se nevyžaduje, aby rozhodnutí služebního orgánu ve stanovených lhůtách též nabylo právní moci. Lhůta stanovená v tomto ustanovení je dodržena, jestliže rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je vydáno příslušným služebním funkcionářem v prvním stupni a ve stanovené lhůtě i doručeno. V daném případě se žalobce předmětného jednání dopustil dne 14.11.2005 a rozhodnutí ze dne 24.11.2005 osobně převzal dne 28.11.2005, tedy před uplynutím lhůty dvou měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil.

Žalovaný po zrušení svého předchozího rozhodnutí rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 25.6.2009, č.j.: 6 Ca 84/2006-99 postupoval v řízení podle zákona č. 361/2003 Sb. Lhůta uvedená v ust. § 133 odst. 2 zákona o služebním poměru se tak v případě žalobce již neuplatnila. Pokud jde o lhůtu uvedenou v ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb. je tato lhůta lhůtou pořádkovou, jejíž nedodržení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak vyplývá z obsahu správního spisu byla v daném případě tato lhůta překročena, a to z důvodu došetření věci a tedy objektivního zjištění skutečného stavu věci. Nedodržení uvedené lhůty však nemělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Zmeškání uvedené lhůty mohlo být toliko důvodem pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný správní orgán rozhodl v souladu se zákonem a žalobu proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro

**zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu
lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.**

V Praze dne 29. května 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková